

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Jakuba Camrdy ve věci žalobce: **P. K.**, zastoupen advokátem Mgr. René Zeiselem, se sídlem Jamborova 3169/25, Brno, proti žalovanému: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2018, č. j. 33 Ad 3/2017 – 122,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. René Zeiselovi, advokátovi se sídlem Jamborova 3169/25, Brno, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 1573 Kč Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. X, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 12. 2016, č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

[2] Stěžovatel podal dne 26. 7. 2016 žádost o přiznání invalidního důchodu. Dne 7. 11. 2016 byl vypracován posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Brno – venkov (dále jen „OSSZ Brno-venkov“) o invaliditě, podle kterého není žalobce invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost

pouze o 20 %. Na základě uvedeného posudku správní orgán I. stupně zamítl stěžovatelu žádost. Stěžovatel proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal námitky, v nichž rozporoval zjištěný zdravotní stav a nově poukázal na obtíže, jejichž příčina se váže k úrazu ze dne 8. 4. 2012. Za centrum bolesti konkrétně označil skvrnu velikosti dlaně, která se mu vytvořila v roce 2016 na jizvě na zádech v místě pravé ledviny. Dne 5. 2. 2017 byl Českou správou sociálního zabezpečení Brno, oddělení lékařské posudkové služby (dále též „ČSSZ Brno“) vypracován v pořadí druhý posudek o invaliditě stěžovatele. Posudek opět konstatoval dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatele, jako jeho dominující příčinu označil vertebrogenní algický syndrom při posttraumatických a degenerativních změnách krční (C) a bederně/křížové (LS) páteře. Zdravotní stav stěžovatele byl podřazen pod položku kapitoly XIII, oddílu E položky 1 písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Další objektivní postižení stěžovatele z hlediska úrazů v roce 2012 nebylo zjištěno. Závěry obou posudků vypracovaných ve správním řízení jsou zcela shodné, tj. stěžovatel není invalidní, pokles jeho pracovní schopnosti byl potvrzen jen ve výši 20 %. Žalovaný tak námitky stěžovatele zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, ve které namítal diskriminaci justici, jelikož neustále popírá jeho zranění ze dne 8. 4. 2012. V důsledku neléčení následků tohoto úrazu mu vznikly vážné zdravotní potíže, zejména silné bolesti zad, které mu ztěžují chůzi atp. Posudek o invaliditě označil za neúplný, neboť lékaři neměli k dispozici lékařskou dokumentaci od 8. 4. 2012. Byl přesvědčen, že vězeňští lékaři záměrně neuvedli jeho zranění a zdravotní potíže, konkrétně odkázal na svá předchozí řízení vedená u krajského soudu, kde dokládal fotodokumentaci zranění ze dne 8. 4. 2012 a s ním související dokumenty. Zdůraznil současné zdravotní potíže spojené se zraněním zad. V postiženém místě páteře je jizva a v oblasti pravé ledviny se mu vytvořila skvrna o velikosti dlaně, která postupně tmavne. Přitom lékařka vyloučila kožní onemocnění. Stěžovatel uzavřel, že žalovaný nedostatečně vyšetřil druh a rozsah zdravotního postižení, a proto byl pokles jeho pracovní schopnosti určen v malé míře.

[4] Krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Podrobně popsal zdravotní stav stěžovatele zjištěný správními orgány a na ústním jednání k důkazu přečetl i jím zadaný posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 9. 2017. Posudek byl vypracován mimo jiné na základě zdravotní dokumentace stěžovatele z let 2014, 2015, 2016 a listin založených stěžovatelem do soudního spisu včetně nálezů a fotodokumentace. Posudkový závěr vyzněl jednoznačně, že stěžovatel nevykazuje invaliditu žádného stupně. Krajský soud vyhodnotil provedený důkaz - posudek ze dne 7. 9. 2017 jako splňující veškeré formální náležitosti vyžadované vyhláškou o posuzování invalidity. Poukázal na to, že posudková komise zasedala v řádném složení; stěžovatel byl k jednání komise pozván, nicméně se jej zúčastnil pouze jeho zástupce. Taktéž měl krajský soud posudek za úplný a celistvý z hlediska podkladů, z nichž bylo vycházeno. Posudek se totiž opíral jak o zdravotní dokumentaci praktického lékaře Věznice Kuřim (MUDr. J.), tak i o odborné nálezy jednotlivých specialistů (zejm. nález z oddělení léčby bolesti MUDr. H., neurologické nálezy MUDr. M.), propouštěcí zprávy z hospitalizace (Vězeňská nemocnice Brno v době od 29. 9. do 19. 11. 2015, dále od 18. 8. – 6. 9. 2016), neurologické nálezy, nálezy z vyšetření MR (23. 2. 2015), jakož i o dermatologický nález ze dne 24. 8. 2016 týkající se vyšetření skvrny v oblasti bederní páteře vpravo velikosti cca dětské

pokračování

dlaně. Krajský soud konstatoval, že všechny podstatné lékařské nálezy, na něž se stěžovatel v žalobě i v následných důkazních návrzích odvolával, byly v posudku řádně hodnoceny. Zdůraznil, že jednoznačně rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého stavu stěžovatele je postižení jeho podpurného a pohybového aparátu (chronická bolest zad), jehož příčinou je porucha páteřní statiky a dynamiky, ovšem bez prokázaného poškození míchy nebo nervů. Původní zdravotní postižení stěžovatele (po operaci zhoubného seminomu levého varlete), pro něž byl od ledna 2005 uznán plně invalidním, již není dominantním zdravotním postižením. Krajský soud uzavřel, že posudková komise zcela shodně s předchozími posudky dospěla k závěru, že stěžovatel má dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je bolestivý syndrom páteře. Proto míru poklesu pracovní schopnosti rovněž podřadila pod kapitolu XIII, oddíl E, položku 1 písm. b) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a určila ve výši 20 %. Horní hranice procentního rozmezí dané položky byla použita s ohledem na předchozí stěžovatelem vykonávanou výdělečnou činnost a výrazné subjektivní obtíže plynoucí z páteřního postižení. Krajský soud poukázal na to, že posudková komise vysvětlila, proč nelze zdravotní stav stěžovatele považovat za středně těžký či těžký stupeň funkční poruchy a podřadit jej pod kapitolu XIII, oddíl E, položku 1 písm. c) či d) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. Taktéž zdůvodnila, proč nelze ve věci aplikovat § 3 odst. 1, 2 a § 6 vyhlášky o posuzování invalidity. Krajský soud hodnotil i skutečnost, že se posudková komise konkrétně vyjádřila k stěžovatelem namítanému postižení úrazem ze dne 8. 4. 2012 tak, že lékařská vyšetření nedokumentují, že by v souvislosti s tímto úrazem došlo k algii v oblasti páteře. Krajský soud odmítl výtku stěžovatele na neaktuálnost podkladových lékařských zpráv, neboť posudek se musí vztahovat k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované. Ostatní stěžovatelem navržené důkazy krajský soud pro nadbytečnost zamítl.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jelikož se krajský soud nevypořádal s námitkami a nedostatečně své závěry odůvodnil. Stěžovatel zásadně nesouhlasil s tím, že krajský soud v odůvodnění odkázal na posudek vypracovaný Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Tento posudek totiž vycházel jen z lékařských zpráv, nikoli z úplného a faktického vyšetření stěžovatele. Navíc posudek označil za neúplný, nepřesvědčivý a nesprávný, jelikož jeho zdravotní stav splňuje zákonné podmínky pro přiznání invalidního důchodu. Konkrétně v něm nebyl hodnocen jeho zdravotní stav; kvalifikační potenciál; dlouhodobě nepříznivý stav; pracovní schopnost a pokles jeho pracovní schopnosti. Posudku rovněž vytkl, že se dostatečně nevypořádal s jeho zraněním, které významně ovlivňuje posouzení míry poklesu pracovní schopnosti stěžovatele.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku a odkázal na něj.

[7] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil; současně přihlédl i k tomu, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podstata věci týkající se nepřiznání invalidního důchodu tkví v posouzení zdravotního stavu stěžovatele, čímž je uplatněn důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Platí totiž, že neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatel trpěl ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek invalidity ve smyslu § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Jde tedy o jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 - 61).

[10] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že oba posudky vypracované k posouzení zdravotního stavu stěžovatele pro účely zjištění invalidity vypracované OSSZ Brno -venkov dne 7. 11. 2016 a Českou správou sociálního zabezpečení dne 5. 2. 2017 obsahují zcela stejné závěry ohledně jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, jehož dominující příčinou je vertebrogenní algický syndrom při posttraumatických a degenerativních změnách krční a bederně/křížové páteře. Další objektivní postižení z hlediska úrazů v roce 2012 nebyly v posudcích zjištěny. K stěžovatelem zdůrazňovaným bolestem bylo v posudcích uvedeno, že přes opakovaná neurologická vyšetření nebyla zjištěna radikulopatie, myelopatie či parézy. Pro bolesti je léčen analgetiky symptomaticky. Zdravotní stav stěžovatele tak byl podřazen pod kapitolu XIII., oddíl E, položku 1 písm. b) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, s mírou poklesu pracovní schopnosti ve výši 20 %. Oba posudky závěrem konstatovaly, že se u stěžovatele jedná o lehké funkční postižení s recidivujícím lehčím neurologickým nálezem, ale bez poškození nervu s tím, že některé denní aktivity vykonává s obtížemi. S ohledem na původní profesi stěžovatele - strojního zámečnicka má jeho zdravotní stav nejvýznamnější dopad právě na pokles jeho pracovní schopnosti, proto byla stanovena míra poklesu jeho pracovní schopnosti při horní hranici. Celkový zdravotní stav stěžovatele tedy neodpovídá žádnému stupni invalidity.

[11] Pro zdravotní postižení podle kapitoly XIII (Postižení svalové a kosterní soustavy), oddíl E (Dorzopatie a spondylopatie), položka 1 (Bolestivý syndrom páteře včetně stavů po operaci páteře nebo po úrazech páteře, degenerativní změny páteře, výhřezy meziobratlových plotének), položka 1 písm. b) - s lehkým funkčním postižením, postižení zpravidla více úseků páteře, polytopní blokády s omezením pohyblivosti, svalové dysbalance, porucha statiky a dynamiky páteře s občasnými projevy kořenového dráždění, s recidivujícím lehkým neurologickým nálezem, bez známek poškození nervu, některé denní aktivity vykonávány s obtížemi) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 10 - 20%.

[12] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nelze tudíž zohlednit případné zhoršení zdravotního stavu stěžovatele po datu 6. 2. 2017, na což správně poukázal i krajský soud. Pro posouzení věci je totiž rozhodný zdravotní stav stěžovatele v době rozhodování žalovaného.

pokračování

[13] Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla: a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně. Podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění platí, že při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu: a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, f) v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

[14] Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství.

[15] I tyto posudky hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především.

[16] Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o nějž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku – srov. konstantní judikaturu

Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 25. 9. 2003 č. j. 4 Ads 13/2003 – 54, či rozsudek ze dne 3. 4. 2013 č. j. 6 Ads 158/2012 – 24), případně zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20).

[17] Požadavek úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku spočívá v tom, že se posudková komise musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a musí své posudkové závěry náležitě odůvodnit. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky o posuzování invalidity), přičemž jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity, přičemž zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k této vyhlášce, a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí, včetně případného navýšení.

[18] V nyní posuzované věci se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně splňuje výše uvedené nároky testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti odborného lékařského posudku. Posudková komise při vypracování posudku vycházela z úplné zdravotnické dokumentace týkající se stěžovatele; posudek rovněž obsahuje rekapitulaci nejvýznamnějších lékařských nálezů, což umožňuje utvořit si ucelenou představu o zjištění a průběhu zdravotních obtíží stěžovatele. Posudková komise měla k dispozici kromě nálezů praktické lékařky i řadu odborných nálezů z onkologické, neurologické, oční ambulance, jež vzala v úvahu. Posudková komise jednoznačně konstatovala stěžovatelovu diagnózu s tím, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a uvedla i přesné zdravotní postižení stěžovatele, které má nejvýznamnější dopad na pokles jeho pracovní schopnosti. Rovněž podřadila zjištěné zdravotní postižení stěžovatele pod příslušnou položku vyhlášky o posuzování invalidity. Konkrétně posudková komise vymezila jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele bolestivý syndrom páteře s „lehkým funkčním postižením“ - poruchou páteřní statiky a dynamiky, bez poškození míchy či nervů, což odpovídá položce kapitoly XIII, oddílu E, položky 1 písm. b) vyhlášky o posuzování invalidity a míru poklesu pracovní schopnosti stěžovatele rovněž určila ve výši 20%. Horní hranici procentního rozmezí posudková komise odůvodnila předchozí vykonávanou činností stěžovatele a jeho výraznými subjektivními potížemi plynoucími z páteřního postižení. Posudková komise se v závěru posudku vypořádala rovněž s námitkou stěžovatele týkající se jeho postižení úrazem ze dne

pokračování

8. 4. 2012. Stěžovatel za centrum bolesti po úraze označil jizvu na zádech s tmavou skvrnou. Posudková komise uvedla, že lékařská vyšetření nedokumentují, že by v souvislosti s tímto úrazem došlo k algii v oblasti páteře. Zdůraznila, že u stěžovatele nejsou ani v důsledku úrazu ze dne 8. 4. 2012 přítomny projevy kořenového postižení s funkčně významným neurologickým nálezem, projevy s těžkým postižením nervů, ani nejsou přítomny závažné parézy, svalové atrofie, poruchy hybnosti. Přitom posudková komise vycházela i ze stěžovatelem doložených listin k úrazu, a to z fotodokumentace a lékařských nálezů mj. z dermatologické ambulance ze dne 24. 8. 2016. Nejvyššímu správnímu soudu se tak shora uvedené závěry nejeví jako nepřesvědčivé, neúplné či nesprávné, jak namítá stěžovatel.

[19] Ke zcela shodným závěrům navíc dospěly i posudky o invaliditě OSSZ Brno – venkov ze dne 7. 11. 2016, č. j. LPS/2016/1973-VY-CSSZ a ČSSZ Brno ze dne 5. 2. 2017, č. j. LPS/2017/73-NR-JHM_CSSZ, vypracované v průběhu správního řízení před žalovaným. Tyto se konkrétně zabývaly i stěžovatelem zdůrazňovanými bolestmi s tím, že jsou léčeny analgetiky symptomaticky; přičemž neurologickými vyšetřeními nebyla zjištěna radikulopatie, myelopatie či parézy.

[20] Stěžovatel jednoznačné závěry o neexistenci invalidity jakéhokoli stupně svou kasační stížností napadá, ale nepřináší žádnou konkrétní argumentaci, která by byla s to posudkové závěry zpochybnit. Tvrdí-li, že jeho zdravotní stav je závažnějšího charakteru, než jak jej popisuje posudek, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46, podle něhož pouhý výčet obtíží, kterými stěžovatel dle svého subjektivního názoru trpí, bez zjištění rozporu v posouzení zdravotního stavu provedeného posudkovými lékaři žalovaného nebo posudkovou komisí, nemůže představovat relevantní argumentaci zpochybňující závěry krajského soudu, resp. žalovaného. Nejvyšší správní soud tu nezpochybňuje skutečnost, že stěžovatel trpí onemocněními, se kterými jsou spojena omezení v jeho každodenním životě. Tento závěr vyplývá z vypracovaných posudků, neboť i posudková komise uvedla, že se v případě stěžovatele jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, což je ve smyslu ustanovení § 26 zákona o důchodovém pojištění stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než 1 rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než 1 rok. Tento dlouhodobě nepříznivý stav stěžovatele však není při objektivním posouzení, jež je v případě určení invalidity posuzované osoby určující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46) takového charakteru, aby odůvodňoval přiznání invalidního důchodu.

[21] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal posudek vypracovaný posudkovou komisí splňující zákonem stanovené požadavky, mohl z něj krajský soud v řízení vycházet. Krajský soud posudek na ústním jednání řádným způsobem k důkazu přečetl a nechal účastníky se k němu vyjádřit. V odůvodnění napadeného rozsudku se pak krajský soud řádným způsobem vypořádal se skutkovými zjištěními učiněnými z posudku a posudek náležitě posoudil, a to i ve vztahu k předchozím posudkům vypracovaným ve správním řízení. Nejvyšší správní soud tedy odkaz krajského soudu na posudek v odůvodnění rozsudku považuje za zcela důvodný a správný.

[22] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou nezákonnosti posudku posudkové komise z důvodu absence faktického vyšetření stěžovatele. Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že posudková komise měla za úkol posoudit zdravotní stav stěžovatele zpětně ke dni 6. 2. 2017 a nikoli ke dni, kdy vypracovávala posudek ve věci. Navíc stěžovatel ani nevyužil svého práva být přítomen jednání posudkové komise, když se jej účastnil pouze jeho zástupce. Uplatněná námitka stěžovatele se tak jeví jako ryze účelová.

[23] Za výše popsané situace Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud dospěl ke správným závěrům, které podepřel relevantní judikaturou. Námitky nezákonnosti a nedostatečné odůvodněnosti jeho rozsudku jsou proto nedůvodné.

[24] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Ve vztahu k úspěšnému žalovanému se pravidlo úspěšnosti neuplatní (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

[26] Krajský soud stěžovateli ustanovil právním zástupcem advokáta. Podle § 35 odst. 9 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ustanovenému zástupci, který učinil jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (návrh ve věci samé – kasační stížnost), náleží odměna ve výši 1000 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč. Ustanovený zástupce soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto mu náleží i částka 273 Kč DPH; celková částka odměny tak činí výši 1573 Kč. Odměna bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena v přiměřené 30 denní lhůtě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. dubna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu